

Prašina na vjetru

-Idemo, Abdul, ... Majka mi lagano prišapne na uho i po prvi put u životu priželjkujem da me bude za školu.

U kutu sobe već me čeka spakirani ruksak. Umjesto školskih knjiga Majka mi je pažljivo spakirala samo nekoliko neophodnih stvari. Među njima najvrednija je slika mog oca kojeg pamtim po junaštvu kojim je samo želio mene zaštititi. Malena suza zasjala je u kutu majčina oka dok je po posljednji put gledala naš obiteljski dom. Jače sam joj stisnuo ruku u znak potpore, a ona mi je odgovorila nesigurnim smiješkom.

-Sve će biti u redu -rekla mi je, pokušavajući i sebe uvjeriti neuvjerljivim riječima.

U trenu su mi proletjele uspomene na dane koje smo proveli na ovom mjestu. S grčem u srcu krenuli smo na put. Mama je položila ruku, hladnu poput kristalića leda, na bravu koja je glasno zaškripala. Ipak, odlučila je junački zadržati nesigurni smiješak koji je meni grijao lice poput vrelog ognjišta. Mama je iz džepa izvukla novi, tek kupljeni komad papira koji je postupno raširila. Do nosnica mi je dopro miris svježih tiskanih boja i ja sam se u trenu vratio u naručje svog dragog Oca koji mi čita najnoviju knjigu, a ja maštom putujem u zamišljeni svijet; čudno je koliko ti jedan običan miris može vratiti uspomene.

-Ovo će biti naš novi dom – kaže Majka.

-Europa?! -nervozno izustim dok mi sama riječ ne pokrene bujicu osjećaja.

Oko mene dječica odlučno drže ručice na ramenima svojih roditelja. Zbunjeno pogledam Mamu. Buka oko nas stvarala je savršenu tišinu u mojim ušima, čuo sam samo svoje misli koje pitaju kamo? i kako? Osjetio sam kako se topim i izlijevam na tlo dok mi se nekoć ukočena ruka odvaja od Majčine. U glavi mi se nastavlja vrtjeti film sa žučkastim slikama, nejasnim bliješućim uspomnama praćenim zvukovima poput udaraca kažiprsta o glatke tipke klavira, buke koja se pretvara u lijenu tišinu. Jedan treptaj, jedan uzvik, jedan pogled bio mi je potreban da se vratim u surovu stvarnost koju moja Majka jednostavno naziva - putem.

Uspio sam prepoznati Majčino lice među svim ostalim; čvrsto me opet zgrabila za ruku i uvukla u gomilu koja hoda kuda je noge nose kao da je bježanje od onoga što je ostalo za nama - prava stvar za nas. Kao da je znala o čemu razmišljam, Majka mi je uzvratila da je uspomene ponekad najbolje pretvoriti u čestice prašine te pustiti da ih odnese vjetar.

Ponekad bih se probudio iz teška sna, pogledao bih prostrano nebo prepuno zvjezdica priželjkujući da mi oči pronađu najsjajniju koja bi mi dala barem mali komadić nade, barem malu zračicu svjetla na tamnom putu...

Nažalost, što smo se više približavali cilju kojem smo krenuli, sve smo se više susretali s mrzovoljnim pogledima koji su najvjerojatnije mislili kako nismo ništa više nego sumnjivci koji narušavaju njihovo životno područje. Sve što sam mogao vidjeti bili su ljudi koji su svoju djecu hvatali za ramena te ih svom snagom udaljavali od mene. Osjećao sam se poput oštećenog komada odjeće na rasprodaji i taj mi se osjećaj nimalo nije svidio. Sve što sam mogao vidjeti bili su njihovi pogledi, oštri poput noževa koji su mi se zabijali u leđa. Nije mi trebalo puno da primijetim djecu, svoje vršnjake koji za ruke čvrsto drže svoje očeve, a oni im ulijevaju samopouzdanje i veliku količinu hrabrosti. U srcu sam osjetio preveliku želju da sam i ja jedno

od te djece. Nepomično sam stajao na istom mjestu i gorko zaplakao. U ovom trenutku nipošto ne bih propustio promatrati pokvarene strojeve. Jedino tako bih znao da nisam jedina stvar s greškom. Osjetio sam kristalne bisere kako mi klize niz obraze, promatrao sam ruke koje su se tresle. Nisam se više trudio suzdržavati, nisam osjetio preveliku želju da spasim svoje dostojanstvo. Osjetio sam da je to sve već davno nestalo.

Kapci su mi se sklapali kad sam ugledao nekolicinu ljudi koji se penju po žičanoj ogradi i samo trenutak poslije padaju na tlo dok im crvena tekućina curi niz sve dijelove tijela. Sve što sam osjetio bile su užarene čestice prašine koje su mi se lijepile za lice.

Želio sam da je sve ovo bezazlena igra kukala koju sam s nekolicinom svojih prijatelja igrao u ljetnim popodnevim, no ovo je za razliku od kukala bila nemilosrdna igra života.

Sve se tako brzo dogodilo. U trenutku u kojem me Mama počela jače stiskati za oznojeni dlan hladne ruke, činilo se da ću oslijepiti od strašnih prizora, da ću oglušiti od oštrih zvukova. Prigrlio sam se uz Majku, prvi sam se put u životu osjećao tako nezaštićeno iako sam bio u njenoj blizini. Bio sam u strahu da ću je izgubiti kao što sam izgubio Oca... O, kako smo se nekad osjećali bogato ...jer smo imali jedni druge...

Izgleda da je sve jednostavno otišlo u vjetar... Osjećao sam kako je sve ovo jedna nepredvidiva zamka...

Bio sam okružen prestrašenim ljudima koji su me gušili više no prije. Nikad se nisam osjećao toliko usamljeno u prostoru ispunjenom ljudima.

-Zašto bježimo?!- okrenuo sam se prema Majci te sam u žaru straha jače stisnuo njezinu ruku.

-Zašto bježimo kad nećemo pobjeći?

To je bilo ono što sam trebao reći, a nisam. Postao sam sit od tih riječi koje sam progutao, koje su htjele biti izgovorene, a nisu.

LAURA IVIĆ, 8.a